

Kære dimittender, kære 10. klasse

Så nåede vi til jeres aller sidste dag på Th. Langs Skole. Vi står her i Lunden og mødes for sidste gang. Vi skal tage afsked med hinanden – I skal sige farvel til hinanden. Vi skal sige farvel til jer.

Det er der selvfølgelig rigtig mange følelser forbundet med. Følelserne stritter lidt i flere retninger. Der er jo glæden over, at eksamenerne er overstået, glæden over "friheden". Der er forventningens glæde - en "glæden sig" til det næste og til det nye, I skal til efter sommerferien. Og så selvfølgelig glæden sig bare til sommerferien. Måske er der også en lettelse, en lettelse over at være nået hertil, og at det er gået godt.

Der også vemodighed, vemodighed over ikke at skulle se jer igen i morgen og på mandag- og efter sommerferien. I skal jo heller ikke se hinanden. Og det bliver til vemod.

Kig lige godt på hinanden en sidste gang, send et smil til hinanden og tag det med ud i verden. Smil og glæde gør altid livet lettere og sjovere – også på jeres videre vej. Tag de gode venskaber med og forsøg at holde kontakt med hinanden, når I nu flyver herfra i alle retninger.

Jeg vil gerne vende mig mod glæden, for den mærkede vi sammen med jer – faktisk – allerede for lang tid siden. Da I startede som 10. klasse her på Th. Langs, kunne vi med det samme mærke, at her var startet et hold hvor der var en rigtig god stemning. I var lidt stille – og det er I faktisk blevet ved med at være, men I har draget omsorg for hinanden, og der har i den grad været plads til hver af jer, uanset hvad I har bidraget med til fællesskabet. I er meget forskellige, og I har været meget rummelige. I har været sjove, gode, utrolig høflige og helt igennem ordentlige. Både i timerne og på turene.

Jeg ved godt, at jeg ikke har været helt tæt på jer, men jeg har alligevel fulgt jer på sidelinjen og ved jo blandt andet, at I har lavet nogle rigtig flotte reklamefilm med en suveræn vinder for Hestehaven/Stengården, I har haft et par super gode studieture dels til København dels til Berlin. I har fået lov at udgive en særudgave af Politikken: På flugt. I har lavet projekter: Ud af Comfort zone, Kojekt, Boformer, Ungdom og handlekraft, Mærkevarer og gruppepres, Kroppsidealer, Madspild og skrællemad, Gør naturen os lykkelig – blot for at nævne nogle, og så ved jeg, at I på et tidspunkt havde et projekt om det perfekte menneske, dets modsætning eller

måske noget der ligger midt i mellem. I har også bare haft dansk, tysk, engelsk, matematik og science. Jeg kan nærmest blive helt forpustet. Det tror jeg faktisk ikke, at I har været. I har taget det stille og roligt.

I har været langt omkring, og jeg er helt sikker på, at I har udviklet jer, har fået flere og nye kompetencer med i jeres rygsæk– og jeg håber også, at I har fået nogle rigtig gode minder.

I går skrev jeg jeres eksamensbeviser under. Det betyder at nu er det slut på Th. Langs. Jeg kunne se, at I har gjort det godt, og de fleste af jer har præsteret rigtig flot. Så selv om I har været stille, og lærerne måske nogle gange har været i tvivl om, hvor I stod, så har I altså være meget reflekterende og har taget rigtig meget ind. Jeg er faktisk rigtig stolt af jer. Godt gået og tak til jer alle sammen. Vi har faktisk aldrig haft en 10. Klasse, der har præsteret så flot, som I har.

Selv om der er mange følelser forbundet med at skulle sige farvel til jer i dag, så er det med stor glæde, at jeg kan sige til lykke til jer – og held og lykke på jeres videre vej.

Efter sommerferien skal I til at i gang med noget nyt – for de fleste af jer starter en ungdomsuddannelse, som jo er noget andet end det, I kommer fra nu.

Det bliver spændende og jeg håber og tror I glæder jer. Men jeg tænker også, at det måske godt kan være en lille smule skræmmende. I valgte Th. Langs, nu har I truffet et nyt valg. Et valg I ved kan få stor betydning for jeres videre liv.

Og tro mig, I vil komme til at stå foran rigtig mange betydningsfulde valg fremover. Jeg ved ikke om I kender den sang, der hedder Linedanser.

Det er en sang, der handler om at livet er lidt som at gå på line, og at det kan være svært at turde vælge at tage det første skridt ud på linen.

Men den handler også om at man skal gøre det.

Når man står for enden af linen skal man turde træde derud.

Turde vælge livet.

Mange gange, når man står og skal vælge synes man det er svært. Og man har måske allermest lyst til at blive hvor man er, for at slippe for at vælge.

Men I skal huske på, at hvis I vælger at blive stående hvor I er, er det også et valg.

Og det er ofte dét valg man fortryder allermest.

Sangen fortæller også, at livet ikke kun er let.

Det kan gøre ondt. Men sådan er livet.

Og det må heller ikke afholde jer fra at træde ud i det.

Som der står i sangen: De stærkeste rødder har træer i blæst.

Det er en rigtig fin tekst – og en rigtig fin melodi, som jeg gerne vil have vi synger sammen inden jeg taler videre.

Evelyne har lovet at synge for – og Jens og Hans vil spille til og så håber jeg at I vil synge med – hvis I ikke kender den, så tror jeg, at I kan lære den undervejs.

1.

Kære linedanser, udspændt
ligger foran dig
selve livet
du fik givet
gå nu kun din vej.
Du må turde træde ud
hvor dit liv kun er dit.
Det briste eller bære må
dette ene skridt.
Give fra dig hvad du magter
da ser du
en dag du nåede ud
og danser til himmelens stjerneskud.

2.

Kære linedanser, hop nu
ud ved siden af.
Se dig danse
bare sanse
gøre hvad du ka'.
Være én, men én iblandt.
Og mødes så du gror.

Ja vent dig meget fra den kant:
Denne er din jord!
Tro mig når jeg siger til dig
det største
det ser man kun i det små.
Og kigger du opad er himlen blå.

3.

Kære linedanser, ser du
livet er et net
øjeblikke
tro blot ikke
dansen kun er let.
Og en dag gør livet ondt
det ved jeg, at det vil.
For livet er et liv på trods
smerten hører til.
Ud af sorgen vokser lykken
og livet i påskens evige fest.
De stærkeste rødder har træ'r i blæst.

4.

Linedanser – vælg livet
hvilken er din vej?
Følg hjertet
uforfærdet.
Sige ja og nej!
Verden spørger tit hvordan
og alt for lidt hvorfor.
Der er så mange ting man kan
- stå for det DU tror.
Gid du aldrig mister modet
og lader det onde uimodsagt.
Når viljen befries, - da falder magt.

5.

Linedanser i det høje
dans vidunderligt!
For det næste
er det bedste:
glæden ubestridt!
Tænk at få balancekunst.
Så helt ufatteligt!
At modtage sin stang og snor
ganske kvit og frit.
Uanset om du nu tror det,
så ved jeg,
at lyset brænder for dig!
Og kigger du op, er der nok en vej

Følge hjertet. Sige ja og nej
Gid du aldrig mister modet.
Og lader det onde uimodsagt.

Når jeg synes denne sang er så fin, er det fordi den beskriver hvordan vi alle sammen, med hver vores balancestang i form af forudsætninger og drømme kan balancere på linen sådan som VI vil.

Eller vælge og hoppe ned og danse ved siden af.

Det vigtige er, at vi træder ud og står ved hvem vi er.

Og sangen minder os også om, at vi er én i blandt andre.

At vores linedans ligesom alle andre danse er meget bedre, når vi har nogen at danse med.

Og jeg håber jo at I går fra Th. Langs - ikke kun med en masse kompetencer, men også med en evne og en vilje til at bruge jeres kompetencer til glæde for andre og til glæde for fællesskabet, som I i hvert fald har været gode til i 10. klasse.

Det er vigtigt at vide, at hvis man har brug for en hånd at holde i, når man går ud på linen. Så er den der.

At være en god kammerat, at bidrage til fællesskabet, at engagere sig, at være glad, at være hjælpsom, at være imødekommende, at turde at være sig selv. Det er nogle af de ord, jeg gerne vil forbinde med jer. I skal turde, I skal vove og I skal have mod til at vælge. Til at vælge livet. Det liv I har lyst til at leve. Det sidste skal I øve jer endnu mere på – men jeg vil mene at I trygt kan bevæge jer ud på linen.

I kårede sammen med 9. klasse Hans som den bedste historiefortæller på jeres sidste skoledag, og jeg har lyst til at give jer en lille historie med på vejen. Måske kender nogle af jer historien, for jeg ved, at Buhrkal har givet jer den på et tidspunkt, men jeg synes, I skal have den med her – på en anden måde.

Historien handler om en lærer, der netop kunne være Hans, som den gode historiefortæller – og som en lærer, der gerne vil dele sin livsfilosofi med sine elever i forsøget på at gøre dem klogere på, hvad der virkelig betyder noget.

I skal forestille jer Hans, som skipper den almindelige undervisning og siger til jer, at nu vil han give jer en lektion om livet ved hjælp af et syltetøjsglas, golfkugler, småsten, sand og kaffe.

Hans stiller et tomt syltetøjsglas op foran jer og begynder at fylde det med golfbolde. Da der ikke kan være flere bolde i glasset, spørger han jer om I er enige i, at glasset er fyldt. Det er I enige i.

Men så hælder Hans småsten ned mellem golfboldene og spørger igen, om I synes, glasset er fuldt. Det synes I. Hans finder en pose sand frem, som han hælder ned mellem boldene og stenene. Igen mener I, at glasset er fyldt.

Bagefter tager Hans to kopper kaffe og hælder i glasset, således at alle hulrum forsvinder. Nu kan I ikke helt lade være med at grine, for der kunne jo godt være mere i glasset – og så siger Hans til jer at det er nu moralen kommer.

- Forestil jer, at dette glas repræsenterer jeres liv. Golfboldene er de vigtige ting: familie, venner, ens børn, når I nu får nogle af dem, et godt helbred og måske jeres fritidsinteresser. Simple ting, som hvis alt andet forsvandt, ville de stadig give jer et lykkeligt liv. Småstenene er andre ting af betydning: det kunne være det job, I skal

have, det hus I skal bo i og andre almindelig ting, I har. Sandet repræsenterer alle andre af livets gøremål.

Efter en lille pause tilføjer Hans:

- Hvis I hælder sandet ned i glasset først, er der ikke plads til hverken småsten eller golfboldene. Det samme gælder for livet i almindelighed. Hvis I bruger al tid og energi på de små ubetydelige ting, bliver der aldrig plads til de ting, der er vigtige. Derfor skal I være opmærksom på de ting, der er vigtige for jeres lykke – og for jeres liv: Husk at lege med jeres børn, tage vare på jeres helbred, invitere jeres kære og venner ud på middag og bruge tiden på jeres fritidsinteresser. For der vil altid være tid til livets andre gøremål f.eks. at gøre huset rent.

Prioriter golfboldene, livet som i Linedanser - resten er bare sand.

Men jeg formoder at I allerede tænker, at der mangler noget – for hvad skal kaffen repræsentere?

Hans slutter af og siger: Det er blot for at vise, at uanset hvor travlt livet kan være, er der altid plads til en kop kaffe med en god ven.

Med Linedanser i vores erindring – og med denne lille historie, som kunne have været Hans' eller en af jeres andre lærere, men som i dag blev min, vil jeg gerne på skolens vegne sige jer tusinde tak for de mange dejlige timer, vi har haft sammen med jer.

Lev livet med omhu og omtanke.

Tro på jer selv – på den I hver især er og med det I hver især kan bidrage med - tro på, at I hver især kan noget væsentligt og noget helt unikt – tro på, at I kan drive det vidt. Det tror jeg, at netop I kan.

Det er umuligt sagde Tvivlen

Det er alt for farligt sagde Frygten

Det er unødvendigt sagde Fornuften

Gør det alligevel hviskede Hjertet

Følg jeres hjerte. Se jer godt for ude i verden. Pas godt på jer selv. Carpe Diem – det betyder, grib dagen og grib mulighederne, I får.

Vi vil glæde os til at følge med på sidelinjen. Vi vil glæde os til at få besøg af jer, og vi vil glæde os til at møde jer og høre om jeres videre færden, og vi vil glæde os til at høre om jeres utallige succeser.

Endnu en gang et stort tillykke med jeres eksamen – og held og lykke på jeres videre vej.

Kære forældre.

Gør hvad I kan for fortsat at være det vigtigste element i jeres børns fortsatte liv – og i jeres børns netværk.

Lyt til dem, tal med dem, trøst dem og giv dem glæder. Vær med til at give dem mod og livsduelighed, vær med til at gøre dem til et helt og unikt menneske.

Tak for lån af jeres dejlige børn - det dyrebareste I har, tak for samarbejdet og jeres tillid og tak for jeres engagement i jeres børns skolegang.

Tak til lærerne for det store arbejde, I har ydet. Tak for jeres engagement og indsats. I og jeg kan være stolte over det punktum, som sættes nu med den dejlige 10. klasse, der skal dimittere.

Jeg synes at alle vi voksne skal rejse os op og udbringe et trefoldigt leve for de unge mennesker.

Tine juni 2017.

.